

REGÉLO.

Pesten csötörtökön aprilis 6^{kán} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

D e z s é r. (Folytatás.)

Tiborczinak büszkesége 's önbecsérzete (minthogy külföldön nem annyira méltányoltatott, mennyire ezt tán honfi társai-méltánylani fogták volna) magában zárkozottá 's ember-gyűlölővé, szilárdsága 's függetlenségi vágya kevés részvevő segédtársra találván, andalgóvá 's daczossá tevék. Ezen hibái mellett is ő hona javát 's hazafiai boldogságát szívből ohajtá, sőt ezt eszközteni is vélte — czélvesztve — 's ha erősb alapú tudománnyal övedzett férjfitől megtérítették, ritka becsű csillag lett volna a' magyar egen.

Élete folyamát nézván kitűnik, hogy a' szerencse kedvencze soha, 's a' szó valódi értelmében boldog nem volt. Anyját mint emő, atyját mint fölserdült, veszté-el, 's e' veszteség mélyebben, mint hinnők, rendité-meg az ábrándozót. Bánata súlyát egy érte hevülő szüznek keblén vélte enyhíthetőnek. Nem is csalatkozék; égi perczeket éldelt a' kedves nőnek oldala mellett. De hajh! az égiek ama töllek elorzott kellemet csak igen parányiban 's futólag éreztetik velünk Adám fiaival! — Elvonul ez, mint futó csillag az ég tükrén, ama különbséggel, hogy kitörülhetlen sorokat vés az emlékezet tábláján, 's ezek külön véralkat szerint visszavarázsolván a' multat, 's dicső fénykörzettel szent távulságban láttatván a' tárgyat, hol vágygyal, hol szánattal és epedéssel töltenek-el. — Így járt Tiborcz; alig töltött egy boldog évet az idvezület karjain, 's már hölgye nem vala. Eltűnt ő, lelkülete 's teste kecsseit leányának Etelkének hagyván. Uj csapás volt ez, a' legnagyobb, melly Tiborczit érheté. — „Isten keze sujt!“ — sohajta bánatában.

Im a' nő, ki férje borongásait bájló mosolylyal eloszlathatá, ki jöltevő harmatként öntözgetheté lelkének nemesb csiráját, 's tán gyümölcsöztetheti is azokat, a' földiek közt nem vala már. Tiborcz e' támasztól megfosztatva, mint árva gerle állott az élet parlagán. Nem levén biztos kalauz, kinek vezér-lépteit követné, a' nélkül tapodá a' földi ösvényt, mellynek tövisei védtelen lábát most már szabadon sért-

heték. — Érzé ő ezt, 's Etelkét annál hevesebben szorítá atyai kebléhez: ez pedig vidám enyelgéseivel gyakran derengeté atyjának redőlepte homlokát.

Ezekből láthatjuk, hogy Tiborczy uralkodó characterét 's a' borongást, melly minden tétlen villámként vonult-át, némi bal körülmények elősegíték. Maga kevés beszédű volt; de szerette azon férfit, ki, ha függetlenségét tárgyazó elveit nem javalhatá is, legalább nem kárhoztatá. — Különös kegyére méltatá Dombai Dezsért, László fiját. Ez noha a' Tiborcztól nem uralt Mátyást, mint tulajdon életét szereté, alkalmaztatni tudás által még is annyira megnyeré kedvét, hogy Etelke férjévé választatnék. — Kitünő tulajdonság volt Tiborczyban még, hogy ő barátja levén a' philanthropismusnak, más tetteivel nem gondolt. Ő egy kis világ volt maga magának; a' világ többi jelenete, főképp ha nem szabadságot tárgyaltak, csak részben érdemlék figyelmét.

Azonban a' cseh dolgok mind inkább zavarodtak. — Mátyás lobogói alá népet 's pénzt követelt. Új adókkal terhelé a' nemzetet, mit ez igen nagyon fájlalt. — Vitéz János, az őszfűrtök alatt is lángkeblű, első volt, ki a' segedelmet megtagadá, sőt öszveesküvést is forrala. Mint Etna beljében tompa morajjal zúg a' kitörni készülő tűz-folyam: ugy titkos öszvejöveletek, sőt nyilvános kikelések is a' kormány ellen jelentgeték a' közeledő vészt.

Olly gyorsan, mintha égből hullott volna alá, jelent-meg Kazmir 20 ezer Lengyellel, a' nem kedvelt helyett uralkodandó. Nagy csapatja az elégületleneknek kapcsolá magát hozzá, 's merre csak ment, tárt kapukkal és karokkal fogadák őt. Most véletlenül megjelenik Mátyás serege diszével, nem kevés ijedelmükre a' párt-csoportoknak. Kazmir haza tért. Mátyás kegyelmet osztogata, melylyel azonban nem mindnyájan éltek.

A' haza tért seregek közt mulató Dezsér királyától engedelmet nyert övéinek látogatására.

Néma búval, mint kit sejtmeny ostromol, 's titkos örömmel, mint ki szívbálványa előtt áldozandja a' legszentebb szerelem aggasztó 's búval folyt pillanatait, bolyga a' sudár fák-árnyazta helyeken Dezsér. — „Mint fog örülni a' kedves lány, mint fogja, édesen rám simulva, elregélni nekem gondjait!“ — Így gondolkodott ő — „de hátha — ah reszketek a' képzelettől is — atyja a' pártos lobogó alá szegődött? ám kegyelmet ad a' jó király; — veté enyhülten melléje — ugy de ő képes ezt megvetni. — Ah ne engedjétek ezt egek!“ — Így epede szív-dobogva 's mintegy elandalodni látszott az emlékezet varázs képein, mi nyugtatá nem alaptalan gyanakodó elméjét.

'S im, mint büszke kőszál a' tenger végtelenében az utazókra, pislogott feléje az ősz vár, Tiborczy fészke. — Képzeljük a' komoran leszőnyegelt égnek felhő-tömegeit hegygyé alakulni, 's tegyünk fölébe egy büszke óriást; lássuk bókolvá terülni alatta a' bálványzó hal-mokat, ugy homályosan ismerendjük ezt. Most azonban e' büszke tető, mint a' szemérmes leány, ha szerelmese nevét említjük, piros tűzben ragyogott — Dezsér kétség 's remény közt habozott; lesütött fővel tiprá valósulni kezdő ifjú almának helyeit, 's észre sem vevé, midőn horkoló ménje a' vár előtt állt. Boldog Isten, mi más helye-zet! A' főlvont hidat leereszteni senki sem jó; minden élet halva; siri csend borzasztólag lebegé keresztül a' tájt: egyes ütéseit su-lyos buzogányának a' kapun rém-hangokban utánozá az agg vissz-hang.

„Némulj-meg gyász visszhang, te bús bagoly! ha Etelkém hang-ját nem zenged! — mondá lankadó erővel, érzelmei árájától leveret-ten a' kapu tövébe terülő Dezsér. — Itt itt, e' helyen, ama kedves levegőben, mellyet ő szivott, hörgöm-ki inkább vég-leheletemet — folytatá elszántan — o! hol van ő most? — De ha e' büszke falak zárják, akkor előbb porként zuzatnak-el, hogysem engedjem magamat eltiltatni mennyemtől egy illy gyarló emberi miv által!“

Nem messze onnét, hol Dezsér feküdt, megvilágítva a' holdtól magosult egy cser-fa, mellynek alján némelly betűk látszattak. Sze-mébe tünt ez neki, ki a' nélkül is ismeré a' fát; mert Etelkével gyak-ran együtt ülve árnyaiban mulatott. Látni vágyott a' betűket, de sze-rencsétlenségét szemléle rajtok. A' vésett sorok gyenge, reszkető ke-zet árultak-el, mind e' mellett fáradhatlan munkásságot is; tartalma imez:

Szerencsés légy Dezsér,
Bár nem vagyok az én,
Ez a' szerelmi hér,
Hogy türj, miképen én!

Tehát ő nem szerencsés!“ — mondá magában Dezsér megdöb-benve, és könyeket ejtve. — Végre a' táj pásztorától megtudá, hogy Tiborczy a' nélkül, hogy valakivel tudatná hova, eltűnt leányával.

Elég volt ezt mondani; Dezsér előtt minkén világosabb kezdett lenni. Tiborczy t. i. Mátyás ellen esküdött, kegyét megveté, 's ezért *bujdosott-el; de mellyik tájékba, az már nehezebb talány lön.* — De-zsér e' hír vétele után ménlován elrobgott; könnyen kitalálható tö-kélet villant-fel agyában; ő halni, nem tűrni készült.

Csak ugyan alig ujult párszor a' hold, 's Dezsér cseh honban halált keresve küzdött. Dicső tettek környezék őt; bátor keresé a' halált, nem lelé-meg azt. Mindentől csudáltaték a' vakmerő ifjú. De

minő ellenkezet egész valóján? előbb vidám, most egész ábrándozásig komoly; senki társaságát nem keresé; sőt nem is ohajtá. Mint a' holdkóros, rémvázként, bolyongott annak fényénél majd sohajtva majd hallhatólag zokogva; maga, a' bú testesült alakja, setét szellemével társait is elkomorítá. Mig egy biztos sugár mosolygott szerelme egeről, vivott a' harcban, hogy becsessé tegye imádottja előtt életét: most a' remény-sugár tüntével a' halálért vakmerőn vivott. — Nem kerülé-ki Dezsér a' figyelmes király szemét, de kérdeztetvén bajáról némán hallgatott. Lassanként végére hanyatlott a' háború, 's Olmüczben 1479. a' béke napkeleti fényvel ünnepeltetett. Öröm-nap volt ez minden Magyarak; mert az évek óta számüzött nyugalom 's bátorság helyre állt. Számosan sereglének Olmücz bérczes vidékére, látandók a' nagy ünnepélyt 's pazar fényt, melylyel Mátyás örökíteni akará e' napot. Itt volt Dezsér is.

Felleg-tömeg borítá Sudet bérzeit; onnét villámot 's mennykővet zugva terjedett a' láthatáron, 's Olmücz szomszéd erdejében két alak lépdelt. Egyik remete, lekonyult ezüst fürtű fővel szilárdon tevé lépteit, mintegy daczolva a' közelgő fergeteg dühét; szemei haragot 's elégtelenséget lángolva mélyen pillogtak agyában; ajkai kellemetlen guny-mosolyra vonultak; nemes ráfartósága tiszteletre gyujtá iránta az embert. Mellette könnyű léptekkel szökdécselt egy kétes alak; öltözeté előkelő ifjút árula-el. Hogy ekkor a' most halványló havi lilomok helyett arczán vér-rózsák diszlettek, egyes maradványi jelek bizonyíták; szemei élénkek de nem lángolók; méla elmerülése sejteté a' szivbeteget. Fölrázatra merengéseikből egyszerre megállnak, mint-ha tündér-vessző érintette volna őket, 's miért? Előttek véglegeltét látszék kibocsájtani egy vérében fetrengő Magyar. Búsán törle homlokát a' remete, ki mélyen látszott megilletődni; mert ezüst pillájiról a' szánat könyét törle-le.

„Atyám — mond esdekelve ifjú társa — ez magyar hős! Vigyük hajlékunkba; talán éltét megmenthetjük. Nézd az arcznak izmait kinos rángatózásban; 's bár vér borítja, még is milly ismerős! O vigyük őt hajlékunkba! vigyük atyám!“

„Gyermek! ajkad ma igen szó-dús — mondá az öreg, kátói arczal — egyébkor fohász 's zokogás nyelvednek minden hangja. De mivel olly édesen kérsz, bár engem egy sejtmény ostromol, kalibánkba visszük őt; noha tudod, mi veszélyt gyűjthet fejemre.“

Még kételkedék a' remete, de a' közelgő zivatar rögtön elhatározottságot kívánt. Fegyvere 's öltönye, mint említők, magyart mutatott; egy vonatot sem lehete vér-özönnel elborított arczán megkülönböztetni; koponyájába mélyen hatott a' vas éle. Csinos lak volt, hova vitték, — melly körül magas hársak nyulának; nem messze in-

nét folyt a' Morva vize csendes medrében, melynek halk mormolása kellemesen tört a' levegőn át. A' ház belseje elég csint, takarékos-ságot 's izlést árula-el. Kényelmesen pihenhete pelyhei közt a' magyar hős, ha fájdalmai nem kinzanák.

Azon ifjú, ki olly hön esdeklett érette, most véres arcát törle, 's mintha jéggé dermedett volna, meredten veti reá szemeit. Sohajt végre, 's „ő az“ — mondván zokogva a' karszékebe dül. — „Ki ő?“ — kérdé a' minden mozdulatra vigyázó ősz. Minthogy választ nem nyert, maga is figyelmesbben szemügyre vevé a' hőst. — „Igen, ő az, a' szerencsétlen Dezsér! Boldogtalan, mit cselekedtél!“ — szólla feddőleg.

Könnyen kitaláljuk már most, hogy a' remete Tiborczy, 's a' könyező ifjú Etelke volt; azonban magukat kijelenteni nem akarák, arra alkalmasb perczet várván.

Olly szorgalommal ápolá Etelke Dezsért, minővel anyja ápolhatja magzatát, 's kedves kedvesét. Örömet éltet lehelve bágyadt tagjaiba örömet kinyilatkoztatná magát, ha nem félt volna, hogy a' kimerített tagok illy öröm hallására nem levén elkészülve, ez utóbbi káros is lehetne. — Dezsér azonban naponként javult, nem gyanítván, ki lappang orvosában. Mindazáltal különös vonzalmat érte hozzá, melly mind inkább nevedék annyira, hogy egykor benne hajdani Etelké-jének jóságát feltalálva emlité, 's jegyesével volt viszonyait búslakodva beszélvén-el, zokogva fejezé-be szavait. Jóltevő álm szálalt ezután régen nem hunyt szemekre. Etelke szendergését kellemesbbé teendő, lantját, nyomorai és szenvedei hű társát, vevé elő 's dallá:

Jó üvöltve zivatar

Éjszak kebliből,

'S menve zuz nővény-éltet,

Merre szétterül;

Ám elzúg a' fergeteg

Ujra minden él

Mint a' róna dísze, ha

Nem fagylalja szél.

Háború leng szív egén,

Hervatag keblünk

Benne minden élet halt

'S dulva édenünk:

Olly fagyos rideg volt ez

Árván hű kebel,

Hogy szerelmi csillagom

Tünt reményivel.

Kéjben úszik most egem

Mert haló napja,

Hős Dezsér, bágyadtan bár

Fényeit osztja,

Ah! nem földi kéj-e, ha

Olvasztó hevét

Érzem e' szelid napnak

'S látom kellemét?!

Dezsér álma kellemes volt; az arcát környező öröm-sugarak elegeg bizonyíták ezt; ajkai Etelkét rebegék, és az élő Etelke karjai közt volt. Fölebred, 's megdöbbenve látja azon emlék-jelet, melyet

egykor Etelkének adott, az idegen ifjúnak nyílt keblén, mire alig vala képes egy érthetlen hangot ejteni. Nagyobb lélek-ébredtséggel birt az üdvözület mámorában lebegő leánya; mert hiszen nem egészen váratlan 's meglepő volt e' jelenet előtte, ki éjt, napot tölte bálványa mellett. Tehát, mint gondolhatjuk, Dezsérnek pirulva felfedezé kilétét. — Ezután természetesen kölcsönös felvilágosítások, 's álmélkodás következék Dezsér részéről, ki meg nem foghatá, mikép 'ébredhet ember szép álmából szebb valóra. *(Vége következik.)*

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Világító bogarak. Egy angol utazó nem rég igen sok bogarat hozott Londonba, mellyek Keletindia belsejében ujan fedeztetének-fel. Ezen csudálatos állatocskák oly hathatós világosságot terjesztenek, hogy őket égő lámpák helyett lehet használni. A' londoni zoologi egyesület azon kérdés megfejtésével foglalatoskodik, miképp lehetne ezen sok hasznot ígérő bogárnemet Európában meghonosítani. Külső alakjukra nézve nagy hasonlatosságuk van a' lótetűvel.

Csuda gyermek. — Marseilleban jelenleg egy csudagyermek, egy második Pugliesi, kinek neve Vito Mangiamele, a' számolásban bebizonyított rendkívüli ügyessége által, minden ember figyelmét magára vonja. A' kis Vito, egy pásztor fija, nem idősebb tiz esztendősnél. Éppen semmi oktatásban nem vett részt, elannyira, hogy még olvasni vagy írni sem tud, 's innen rendkívüli számvetési tehetségét, nem hosszas gyakorlat következményének hanem egyedül a' természet ritka adományának lehet tekinteni. Következő három kérdés, mellyet a' fiú Marseilleban egy népes társaság jelenlétében, kevés perc mulva hibátlanul megfelejt, bizonyítványul szolgálhat e' tehetségének terjedelme felől. — Első kérdés: milly nagynak kell lenni azon summának, melly 5 pCt. kamatra letétetvén 64 esztendő mulva minden kamatjával együtt 670.857 frank pénzmennyiséget ad? — Második kérdés: Ha egy borral megtöltött hordóbul 12 palaczk töltetik-meg, és a' kivett bor helyett 12 palaczk viz öntetik vissza, 's ha ezen műtétel négyszer ismételtetik, végre pedig még is 54 tiszta bor találtatik a' hordóban, mennyi palaczk bornak kellett eredetileg a' hordóban lenni? — Harmadik kérdés: ha 93.746.945 sokszoroztatik 7.627.984-el — mennyi lesz a' származat?

KÜLÖNFÉLE.

Semmi és valami. — Semmiről valamit írni oly könnyű, mint valamiről semmit. Ezen okból bátorkodtam írni; noha miről írok, magam sem tudom. De mit is tudhatnék én semmiről, miután valamiről semírhatok sok jót. A' bírálattól is nagyon félek, 's nincsen annyi bátorságom, hogy valamit írjak: de ha semmiről írok, legyen ez hibákkal, vagy nem, senki sem képes szigorún megbírálni engem. — Azután a' semminél, bár mit hozok is elő, a' czim mindenkor kimmenthet; és ha valaki mondaná, miért fárasztom hasztalan firkámmal az olvasót, — bátran mondhatnám, hogy hiszen én semmit irtam!

Vajha bírhatnék azonban oly írói tökélyvel, hogy csak valamennyire kivivhatnám azt, hogy semmi is volna valami.

Igaz, hogy kevés fordul-meg az életben, mire semmit nem mondanánk; p. o. vétkeztem! semmi majd megbánom. — Csaltam; semmi, hiszen helyre pótolom. Adós vagyok; semmi, majd megfizeti a' nagy harang! — Játékunkban ha semmi nem vigasztalna minket, bizonyára kétségbe kellene esnünk. — Aranyat, ezüstöt láték. Ez heves gerjedelmet okozta bennem; a' pénz-vágy erőt vőn rajtam. A' szerencse-isten asszonyának ajánlám magamat. Nem kedvezett a' sors, mert vesztettem. — Semmi! majd visszajő! — Újlag próbálom szerencsémét, de az isten-asszony ismét megtagadja tőlem minden segédelmét. — Semmi! újra reményt ad a' boldog jövődö! — Itt is semmi.

Az írományok kertje nekem megtetszett; a' dics-vágy felébresztő lelke-met azon gondolattal, talán én is képes leendek nyelvünk dísz-koszorújához egy nefelejtset tűzni: de megcsalódtam; mert közelebbeknek véltem azon utakat, melyek távolabbak, hogysem őket elérni képes volnék. Mint bajnok koszorúkat véltem arathatni, 's elszáradt töviseket voltam szerencsés nyerni! De semmi! remélhetek még jövődöben. — Itt is semmi!

Azonban, ha ekként okoskodom, valóban semmimmal az olvasónak gyönyört nem szerzendek; mert merész 's nehéz tervet bátorkodám előmbé alkatni, melynek kivívója nem lehetek. Abban hagyom tehát, 's inkább valami fogok írni.

Minthogy engem is a' semmi mindenütt nyomban követett, lemondtam mindenről. A' szerelem képzeccel foglalatoskodva, hű leány keblében akarom zajos reményemet megalapítani, 's ha azt valahára meg nyerem, akkor ezt semmiségnek nem tarthatom!

Gondosan szemlélgettem a' kies ligeteket, a' magányban találván megnyugvást. Egykor a' legmélyebb csend közben neszt hallék, mely öröm-hatólag zengett füleimbe. — „Mi lehet ez?“ — kértem magamban. — Mi egyéb, mint a' csörge-dező folyóknak hangzatai; mi egyéb, mint magos cserfák suhogásai. De ime érzeteim nem csalakoztak. Egy szép leányzó sietett a' csermelyhez, oly szép, hogy nem vonhattam-el róla szemeimet. Hozzá sieték; ő meghökönt. Semmit sem szólhatek. Kevés vártatva mondtam: „ki vagy te, 's mit keressz e' helyen?“ — „Én Elvira vagyok; — a' szép természet ösztönzött ide. Nézd e' madarkák, milly kisedek! semmi sem bántja őket; a' jó Alkotó visel reájok gondot. — Nézd ezen arany halacszkákat, miként játszadoznak a' tóban, a' napnak sugaraival. — A' szép virágok milly szépen viritnak: midőn ezek itt már virágjaikat hullasztják! Én ezekben találok gyönyörűségemet!“ — Ezen ártatlannak beszédje hathatósan hatott szívemre, 's itt találám-fel, mit eddig kerestem. — Eskümet merném letenni, hogy ebből valami lesz. — Megfogám végre kezét, melyben egy aranyos sarlót tart, 's kértem, mit csinálанд ezzel. — „Semmit felele, és földre tekintett. — Ah! milly szép vagy te Elvira! — Elvira arezáat az ártatlanság színe festé. — O ha szívem meg soha sem vala elragadtatva, úgy most valódilig érzem a' szerelem erejét. Elvira bájoló teremtmény volt. Fekete hajfürtjei koszorúba fonódtak; némelyek hosszan terültek fehér vállaira, mások keble körül lebegtek. Barna villogó szemei szíven keresztül löveltek. Homlokáról nyíltan derült az ártatlanság. — Most a' fák lombjainak árnyékába vontuk magunkat, 's én a' szerelemtől elragadtatva valék. — Végre nyájason mondtam: „Elvira! én téged szeretlek; 's ha te is viszont szeretnél, igen-igen boldog lehetnék! „Ifjú! — felelt ő — már tiltva van szerelmem irántad; én már másnak ígértém, kit szeretnem anyámi parancsa. Bocsáss-el tehát; szüilem várnak reám,

most mennem kell: de holnap ismét itt leszek, 's ha anyám megengedi, téged kedvelni foglak!"

Elvirának e' szavai után kivevém tárczámat, 's valamit irtam bele, mit ő megolvastván helyben hagyta. Ekkor gyengéden simultam ajkaihoz; ő egész valójában változást érzett; szavai elgyengültek; én tárczámat vissza tettem. De Elvira szemeiből gyöngy-könyök csordultak e' semmiséggért, és természeti kecskével ékesített fejével keblemhez simult. A' szerelem heve mindkettőnket ellágyította. Végre elváltunk egymástól. — Elvira eltávozta után a' természet alkonyodni kezdvén, magamba vonultam; képzetemben egy kőszirtre támaszkodva, föleszméltem, szemeimet a' halavány holdra emelém 's mondtam: „Olyan kedves ő, mint te! olyan szépen ragyog Elvira a' többi leányzók közül, mint te a' csillagok között! — E' képzeményekkel elszunyadék, 's Elvirámról álmodtam.

Hajnál hasadtakor a' ragyogó napnak fényes sugarai, a' magos hegyek ormairól löveltek reám; a' szép természet újra derült-fel: — de Elvira mind ezeknél hatalmasabban hatott reám nézve. Most a' bal sors kényszerített e' kies ligeteket elhagyni, 's így Elvirámat is! — De biztatott a' remény. — Semmi! — gondolám — újra derülend egy nap, melyben Elvirát ismét karjaim között lelhetem. — (A' semmi tehát csak itt sem maradhatott-el!)

Évek mulva ujjalag látszék előttem felderülni azon nap, melylyen most — és akkor Elvirámmal valék. Elragadtatva reménylém, hogy Elvirát ismét fellelem: de rövid várakozás után egy tisztas anyót láték nefelejts-virágokból koszorút fűzni. Megszóllítám, 's ő sirva felelt: „Elvirám sirhalmára készítem!" — Villámként szökött a' vér szívenem keresztül. — „S Elvira nem élne többé? anyó szölli! de ah! ne szölli semmit is! — ne ronszold szívemet!" — „Ugy van; ő az én leányom volt; Lámon szerelmétől elesábitott, 's tőle csalárdul elhagyatva bűba merülvén sirjába költözött!" — Most látván, hogy az egek mindent megtagadnak tőlem, kétségbeesve, magamat kárhoztatva számtalan szemrehányás és panasz után meghalni akarék, 's pisztolommal szívemet darabokra zuzám. A' nagy fájdalomra felébredtem, 's most hittam, hogy az egész szerelmi kaland semmi más, mint álom volt; pedig mennyit izzadtam, 's mennyit fáradtam, ismét semmiért!

TURNER FERENCZ.

Hasonszórejtvény.

Nagy térségű földet jelentek e' szóval.
A' melly meg van rakva számtalan lakóval.
A' világon láthatsz sok ilyen térséget,
Benne vadat, embert, és bájos vidéket.
Zsigmond király adá egy jeles bajnoknak
E' nevet, ki hűve volt király és honnak.
Eltűnt e' nemzetség, és a' név is vele,
Mellyet fejedelmi kegy nagy fényre emele.

CSERMÁK JÁNOS.

Előbbi rejtvény: kávé, véka

Szerkezi R óthkrepf Gábor, halpiaczon alula' Duna partján, 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.